

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg B.J.Šokčevića 17, Vinkovci
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-407/2026-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Općinski sud u Vinkovcima, po sucu Ivani Božić Piščak kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marka Marčinko iz Vinkovaca, N. Tordinca 24, OIB: 01140059194 zastupan po punomoćniku Borisu Hlatki, odv. u Vukovaru, protiv tuženika OTP banka Hrvatska d.d. Split, Ul. Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupana po punomoćniku Belizaru Tomaić, odvjetniku u Osijeku, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane 24.rujna 2026. u prisutnosti tužitelja osobno uz odvjetničku vježbenicu Ivanu Leko, u uredu punomoćnika tužitelja Borisa Hlatki, odv. u Vukovaru i zamjenika punomoćnika tuženika Davora Čavar, odvjetnika iz Vukovara potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 9.listopada 2026. godine, radi utvrđivanja ništetnosti i isplate, 9.listopada 2026. godine

presudio je

I. Utvrđuje se kako je nišetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, broj: 43793/06., od 31. svibnja 2006. godine, između tužitelja Marka Marčinka iz Vinkovaca, N. Tordinca 24, OIB: 1140059194., i tuženika OTP banke d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833., u dijelu u kojem je određena da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 3.00 % od iznosa odobrenog kredita, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora, te stoga isti članak ne proizvodi bilo kakav pravni učinak za ugovorne stranke.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužitelju Marku Marčinko iz Vinkovaca, N. Tordinca 24, OIB: 01140059194 isplati iznos od 571,53 eura (slovima: petstosedamdesetjedan euro i pedesettri centa) zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 31. svibnja 2006. godine pa do isplate obračunatim po eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022. godine, a od 01. siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ul. Domovinskog rata 61, OIB:52508873833, da tužitelju Marku Marčinko iz Vinkovaca, N. Tordinca 24, OIB: 01140059194 nadoknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 558,75 eura (slovima: petstopeidesetiosam eura i sedamdesetipet centi) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 9.listopada 2026. godine do isplate, prema kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troška ovog postupka preko dosuđenog iznos od 558,75 eura, kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je vrijednost predmeta spora u ovom postupku 571,53 eura.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate, a koja tužba je zaprimljena kod ovog suda 29.06.2026. godine. Tužitelj u tužbi navodi da je s pravnim prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d. dana 31. svibnja 2006. godine zaključio Ugovor o kreditu, broj: 43793/06., prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 31.470,00 CHF prema kupovnom tečaju Hrvatske narodne banke za CHF važećem na dan korištenja kredita.

1.1. Gore navedenim Ugovorom tipa " uzmi ili ostavi " u članku 5. određeno je da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćuje 3,00% od iznosa odobrenog kredita minimalno 200,00 kuna, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.

1.2. O ugovornoj odredbi o naknadi za obradu kredita iz čl. 5. predmetnog ugovora nije se posebno pregovaralo, te je ista suprotna načelu savjesnosti i poštenja, prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. S obzirom da se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o kojoj ugovornoj odredbi se nije posebno pregovaralo, ista je nepoštena i ništetna, te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, tuženik je nepošteni stjecatelj te sukladno čl. 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

1.3. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže da naslovni sud, utvrdi ništetnom odredbu članka 5. Ugovora o kreditu, broj: 43793/06., od 31. svibnja 2006. godine, te naloži tuženiku da tužitelju s osnova ništetne odredbe isplati iznos od 581,69 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 31. svibnja 2006. do isplate.

1.4. Na ročištu održanom kod ovog suda dana 24. rujna 2026.g., tužitelj je uredio tužbeni zahtjev, budući je kredit isplaćen po prodajnom tečaju 1 CHF = 4,561200 kn,

te je po prodajnom tečaju i obračunata sama naknada jer se obračunava u postotku od 3,00 % od iznosa odobrenog kredita, pa kako tuženik ističe da iznos naknade iznosi 944,10 CHF x 4,561200 kn = 4.306,22 kn, odnosno kada navedeni iznos pretvori u eurski, iznosi 571,53 € (4.306,22 kn/7.5345 €), pa stoga tužitelj uređuje tužbeni zahtjev, te predlaže da sud naloži tuženiku da mu isplati iznos od 571,53 eura.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da je tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti su neosnovani te se predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Nije sporno da je tužitelj sa pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je su li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja.

2.1. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da je u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržana odredba koja je tužitelju navodno prouzročila štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 01.06.2006.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (01.06.2006.g.), a tužba je podnesena tek 29.06.2026.g.

2.2. Nadalje, u odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem (navodno ništetne) odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl. 5., stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 3,00% od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita. Slijedom navedenog, sporne odredbe su dovoljno jasne i razumljive odnosno

uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedenih na zakonu osnovanih naknada tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 29.06.2026.g. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužiteljice prema tuženiku u svakom slučaju zastarjelo.

2.3. Tuženik je prigovarao i visini tužbenog zahtjeva, međutim tužitelj je na ročištu održanom kod ovog suda dana 24. rujna 2026.g., uredio tužbeni zahtjev u skladu sa prigovorom tuženika.

3. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom ugovor o kreditu (list 5-7 spisa), otplatni plan (list 8-14 spisa), zahtjev i odgovor (list 15-16 spisa), potvrdu (list 26 spisa), te je pročitani iskaz tužitelja sa ročišta održanog kod ovog suda dana 24. rujna 2026.g.

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

5. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika kao davateljem kredita dana 31. svibnja 2006.godine zaključio Ugovor o kreditu, broj: 43793/06., prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 31.470,00 CHF prema kupovnom tečaju Hrvatske narodne banke za CHF važećem na dan korištenja kredita. Nesporno je da se radi o nenamjenskom kreditu. Nesporno je da je točkom 5. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita u visini od 3,00% od iznosa kredita te da je ista naplaćena dana 02. lipnja 2006., u iznosu od 944,10 CHF, odnosno u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja po kupovnom tečaju tuženika, naplaćen iznos od 4.306,22 KN, a što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 571,53 EUR., koja mu je od strane tuženika naplaćena/ustegnuta od iznosa odobrenog kredita, a kako to proizlazi iz sadržaja potvrde tuženika od 28.01.2026. g.

6. Između stranaka je sporno pitanje zastare, pitanje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na tzv. ulaznu naknadu, te pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, dok je sama visina tužbenog zahtjeva nesporna.

6.1. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je isti sklopio 2006. godine, kredit je bio nenamjenski, a tužena banka je u to doba bila njegova banka. Naime, on je u banci sklopio ugovor o kreditu, budući mu je to tada, a kako mu je rečeno u banci bilo najpovoljnije, odnosno objašnjeno mu je da je u tom trenutku sklapanje kredita u švicarcima povoljno i sigurno. Bankar s kojim je sklopio ugovor nije mu objasnio rizike vezane za sam ugovor, to je tada po njegovim riječima bilo najsigurniji kredit sa najpovoljnijom kamatom. Ugovor je bio na već pripremljenom obrascu, te nije imao mogućnost pregovarati o pojedinim odredbama ugovora. Pročitao je ugovor, međutim odredbu o ulaznoj naknadi u ugovoru nije uočio niti razumio, nije niti vidio postotak u ugovoru, a ne može se sjetiti je li isplaćeni iznos kredita je bio umanjen za naplaćenu tzv. ulaznu naknadu. U banci mu nitko nije objasnio da će morati platiti tzv. ulaznu naknadu, za obradu kredita, nije imao mogućnost pregovaranja vezano za ovu naknadu, nitko mu nije objasnio na što se ova naknada odnosi, koliko se sjeća ova naknada mu je naplaćena ustegom od iznosa kredita, a samog iznosa ne može sjetiti. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu bio je zaposlen u Stanoservisu. Navodi da nije imao obrt niti je član trg.društva.

7. S obzirom da je upravo na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o uvjetima - spornoj naknadi za obradu kredita iz točke 5. Ugovora, a iz odgovora na tužbu tuženika i stipulacije sporne odredbe, koja je standardna, proizlazi da se o sadržaju iste nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj obaviješten na koje pružene usluge i koje nastale troškove se ista naknada odnosi, to sud nalazi da tuženik nije uspio dokazati suprotno, pri čemu valja istaknuti da tijekom postupka tuženik nije niti predlagao da se kao svjedok sasluša djelatnik banke koji je sudjelovao u obradi predmetnog kredita.

7.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao nenamjenski kredit. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

8. Prema odredbi čl. 81 st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav predmeta ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi čl. čl. 83. ZZP/03. Odredbom čl. 87. st. 1. i 2. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

8.1. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

8.2. Člankom 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene nepoštena ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim čl. 84. ZZP/03 samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

8.3. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

8.4. Osim toga, odredbu članka 84. ZZP/03 valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti.

8.5. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvat pruženih usluga.

8.6. Imajući na umu navedeno, odredba točke 5. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

8.7. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/03 ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

8.8. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP/03 uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

8.9. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba točke 5. ne sadrži nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je iznos

naknade tužitelju naplaćen jednokratno, da je iznos naknade umanjen od iznosa kredita i to na dan plasiranja kredita, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

8.10. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije previđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

8.11. U skladu s člankom 59. točkom 3. ZZP/03 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8.12. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi.

8.13. Imajući u vidu zakonsku obvezu tuženika iz članka 59. točke 3. ZZP/03 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 5. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Navedena ugovorna obveza koja ima učinak da je tuženik de facto oslobođen obveze iz članka 59. točke 3. ZZP/03 dokazivati da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 3,00 % njegove visine, utječe, prema stajalištu ovog suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. (tako i Županijski sud u Zagrebu, broj GŽ-1535/2023 od 18. travnja 2023.g.)

9. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz točke 5. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njezin sadržaj, što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, te kroz to povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Naime, ugovorna odredba po kojoj je predviđena ulazna naknada za obradu kredita je nepoštena jer se o njoj nije posebno unaprijed pregovaralo i tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništetna u smislu odredbe članka 102. u svezi s člankom 96. Zakona o zaštiti potrošača, pa je stoga sud odlučio kao pod točkom I i II. izreke presude.

10. Točkom 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je naknada u visini od 3,00 % od iznosa kredita, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora. Ukupan iznos ulazne naknade prema odredbama iz točke 5. predmetnog Ugovora o kreditu utvrđen je u visini od 3,00 % na odobreni iznos kredita (31.470,00 CHF), odnosno 944,10 CHF na dan plaćanja naknade 02.06.2006. godine, što je vidljivo iz potvrde sa lista 15 spisa, iz koje proizlazi da je tuženik tužitelju na ime ove naknade platio iznos od 944,10 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti, što odgovara iznosu od 571,53 eura.

11. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste, s obzirom da je po osnovi nišetna točka 5. Ugovora, tuženik je dužan stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

12. Prigovor zastare nije osnovan. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja nišetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Imajući u vidu da odluka točke I ove presude još nije pravomoćna pa nije počeo niti teći petogodišnji zastarni rok, neosnovano tuženik tvrdi da je zahtjev za isplatu utuženog novčanog iznosa zastario.

13. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

14. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS i važećoj Odvjetničkoj tarifi tužitelju za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 558,75 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 50 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), sastav zahtjeva za mirno rješenje spora po 12,5 bodova (Tbr. 32 toč. 3 OT), sastav obrazloženog podneska = 50 bodova, zastupanje na ročištu = 50 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), za pristup na ročište za objavu presude priznato je 25 bodova sukladno tbr.9. toč.3., koje radnje ukupno nose 187,5 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 EUR-a, iznosi 375,00 eura što uz PDV u iznosu od 93,75 eura i odobren trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 30 eura i presudu u iznosu od 60 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 558,75 eura.

14.1. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

14.2. Tužitelj je odbijan sa dijelom zahtjeva za naknadu troška sastava zahtjeva za mirno rješenje spora, koji trošak mu je dosuđen u iznosu od 12,5 bodova sukladno Tbr. 32 toč. 3 Odvjetničke tarife, a ne u iznosu od 50 bodova, te za dio sudske pristojbe na tužbu koja iznosi 30,00 eura, a ne 60,00 eura.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude

U Vinkovcima, 9.listopada 2026. godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. tužitelj po punomoćniku Borisu Hlatki, odv. u Vukovaru
2. tuženik po punomoćniku Belizaru Tomaić, odvjetniku u Osijeku

Broj zapisa: **9-3088e-6b6b3**

Kontrolni broj: **0d4cc-eadf4-ed1b2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.